

LBRIS

We know
books

Mihai Zota

Omul fără vise

LETRAS
Promovăm autorii români

Lumea face școli înalte, se trezește de dimineată, ritmic, sadic, afurisit de precis, în inima unui oraș ce a ajuns la limita uzurii.

Ceasul îmi arată desăvârșirea la care n-am ajuns; cel puțin eu, nu mai am cuvinte, chiar și neînchegat în acest moment. Ne mințim reciproc.

Individualitatea, declanșatoare a istoriei. Și a utopiei.

În momentele în care se scrie istoria, e de rău. Fugi descărnăt, prins, la rându-ți, în scheletul hidos a ceea ce visul de aur s-a întrupat. Forțe magnifice în dezechilibru static.

De vreo câțiva ani buni, repet ce-am descoperit demult; văd neiertător creșterea speranței de viață în lume. Dar poate că și zbaterea asta are ceva ciclic în ea, altfel nu-mi văd nici un semn de vindecare.

...Insectarul acesta de gânduri, prinse în acul scrisului... Și mai sfâșâietor, zbaterea lor, după ce sunt nevoit să rup aripile unei lumi, independente, mute de uimire.

Nu prea văd rostul unei distincții temporale între moartea biologică și cea accidentală, atâta timp cât frica nu lasă spații goale.

Întrebările nu există. Doar modul nostru de a găsi răspunsuri.

Singurul lucru la care avem alternativă este viața. De când m-am născut, mă chinui să aflu care este.

Viermuiala de oameni, de-abia treziți, în strada neîncăpătoare... De ce ne chinuim ca să murim? Lucrul acesta oricum se va întâmpla, cel puțin așa cred după cantitatea asta enormă de energie, pusă spre jertfă.

Gândurile mele: o diodă a amintirilor ce vin dinspre trecut înapoi.

Timpul: un rău al cărui baraj îl numim prezent; pietrele se ascund, pești în amonte ne taie respirația. Înghesuiți de coatele noastre, spulberați într-un psihic precar... Viitorul n-are viitor.

Imaginea ceasului de cleștar ca ceas al morții. Îmbuibăți de nemurire. Sau nebunia de la Noe înapoi.

Un lucru pe care-l datorăm naturii: memoria nu e violentă.

Morți înconjurați de memorie țipă; moloz mult, al unor fapte banal detașate de „acum”; locuri și oameni, în prăpăstii și stafii; iată imaginea unei epoci, a unui 2006

presat sub grilajul de fier al istoriei. De ce să stricăm ce-i al nostru?

Trebuie un anumit grad de înfometare pentru a deveni ascet.

Oamenii de rând-înnobițați cu lipsa de sens.

Dumnezeu stă să cadă... pe noi.

Drumul până la soluție nu te va duce niciodată la ea.

Hotărât: Adam singur nu-și putea rezista. De aceea, prietenii se bazează pe nimicuri.

Sufăr pentru lipsa mea de suferința, și plâng pentru absența lacrimilor mele.

Singurul lucru afectat de imaginile sau mirosurile hidoase ar trebui să fie digestia. Fructă, ce frumoasă ai crescut!

Sensurile noastre, lipsite de sens. Câtă revelație putem duce ca specie?

Mai aspru ca orice judecător, mereu pe urmele mele, cancerul vieții mele, memoria.

Vreau să-mi uit limba. Așa de nelalocul ei... Și să mă feresc să-nvăț alta, apoi.

Privind mortul, strig: "el chiar a murit!" Apoi, ecoul, tăcut: "Și eu CHIAR trăiesc". Mai zguduitor decât Moartea, decât Viața: moartea vieții. Și culmea ei, ca o exacerbare, viața morții. În noi, simplu.

Cuvintele ce ies din noi, ca niște mașini ale salubrității. Iar gunoierii, neobosiți în a nu-și face meseria.

Neliniștea în fața tăcerii pleacă din propria vinovăție. Zgomotul acoperă întrucâtva pașii reprobabilității noastre în sala de așteptare.

Imposibil să nu se deschidă odată și-odată catalogul cu notele noastre. Este într-adevăr, ceva pur și simplu imposibil. Simt în fiecare fracțiune de secundă zgomotul făcut de foile dominante; tremur ca un șoarec. Deghizarea n-are a dura mult; nu putem să ne spălam îmbrăcați. Pianul îmi picură note înalte și repetate, în suflet, ca niște cângi.

Câtă împlinire în prezent, atâta dezamăgire în trecut. Istoria o poate dovedi.

Speranța că anii poate n-au trecut chiar degeaba. Poate vom muri.

Să ne ferim de lucrurile frumoase. Dacă nu le avem, devin cel mai lung spin. Frumusețea chipului dezlănțuie coșmaruri.

Oameni ca Dumnezeu... răspândiți în timp, ca și cum planetele se află în spațiu, din loc în loc.

Îl știam oarecum altfel, dar când i-am explicat, am crezut că a înnebunit un nebun.

Dacă nu acum, atunci când? Dacă nu eu, atunci cine? Dacă nu ucigând, atunci cum?

„Ne trebuie un nume pentru cele mai perverse gânduri, pentru cele mai tănuite crime, pentru nulitatea și banalitatea noastră, personală.” Am auzit „cultură” și toți am fost fericiți.

„Nu ne mai putem plânge de nimic. Avem toate condițiile asigurate”, imnul creștinesc cu atât de mare ecou, până-n hăurile suferințelor.

Cine știe într-adevăr să vorbească? Sau cine știe să-i asculte pe cei câțiva care într-adevăr știu să vorbească?

Sfaturi utile și neutile. Sau ascultând un cerșetor care nu știe că a îmbătrânit. Și mi-i atât de frig și somn, și sătul de a mai învăța.

Mi se comută pedeapsa în fiecare săptămâna. Mi se permută chinul încă o săptămâna; de a ști dacă e capitală sau nu. Încă o înviere a morții. Antonime, cuvinte, vomă.

Perversiunea sexuală de a avea un jurnal. Intim. O plăcere încă neegalată de nici un simț.

Câte secrete, atâtea păcate. Și câte fapte bune, atâtea secrete.

Mă întreb dacă trec anul. O întrebare nejustificată, căci nici ziua de azi n-a căzut. Reformulez: ”Trec?”, dar sună abrupt, stupid, și mă izbește grosolănia ei.

Sunt un vierme! Ba nu, căci de fapt, viermele cu ce greșește?

Tăria de a nu mai tremura în fața unui om ca mine.

Înc-odată nu mai am bani, și înc-odată vreau să mă angajez. Mă îmbrac, apoi mă gândesc o clipă; mă dezbrac. Chiar de m-ar angaja cineva, totuși ce angajament aș putea eu să țin?

Am întotdeauna o cheie la mine, căci îmi place să cred că am ferecat ceva, și că apoi, la o simplă învârtire, aș putea să dau drumul fericirii.

Dacă te iartă Dumnezeu, de ce s-ar mai obosi și oamenii s-o facă?

Timpul e șoseaua încinsă, pe care noi nu încetăm a goni.

Bucuria aceea plină, când știi ce-ai fi putut ajunge pe scară socială... Cerul clocotește și cântă odată cu tine, în ritmul banilor și stimei probabile.

Ce dovadă mai bună pentru faptul că m-ai ales, decât încălțările mele ferfeniță? Doamne.

În asceză se uită termenii de comparație sau antonimele. Chiar și memoria faptului c-am uitat odată.

Părinții păcătuiesc până ce nasc, iar copiii, până mor.

Mă închipui după o amnezie totală, citind cartea mea, și strigând despre autor: „Ce idiot, domnule, ce idiot!”

Independența cere muncă de slugă.

Să scriu o pagină pe secundă, și tot n-aș termina nicidecum cartea aceasta. A păcatelor mele.

Naivitatea e un fel de patimă. Patimă mântuirii.

Cineva îmi târâie lanțurile greșelilor mele, altfel în mod sigur n-aș fi ajuns până acum.

Nimbii de aureolă distruși de mirosuri, cuvinte, prezent și statui.

Cronologia frapantă: întâi uitarea, apoi dorul. Ca și cum chipu-ar avea un trup, memoria un leș, care trage în jos un zbor prea mare pentru suflet.

Cât trebuie să sufăr, pentru a scrie bine? Dar cât trebuie să scrii, pentru a suferi enorm? La fiecare cuvânt, un piron în nervi.

„Te silești și te îngrijești de multe. Dar un singur lucru trebuie”. Sfărâmarea unui gigant; homo faber încolțit; sau un Hefaiistos alungat în temeri cumplite. Mașinile involuează. Gândirea crapă. Un răspuns nou la întrebări acaparant de bătrâne. Te aruncă din sânge.

Cu cât se înclină balanța mai mult spre o lume civilizată, cu atât crește dezinteresul față de cealaltă parte. Cumsecădenia cumpărată a marilor orașe.

Știind că te-ai naște din nou, care ți-ar fi ultimul gând?

Lipsurile îmi aduc aminte de vremurile pașnice ale omenirii. Bolile însă, de cele actuale, fie ele și tratate. Un morb al modernității, de fapt, bolile și cultura tratată.

Nu sunt împotriva culturii, pentru că nu pot fi împotriva a ceva ce nu există. Doar senzația care persistă, și ne posedază în cel mai umilitor nivel.

Cea mai bună prietenă până la urmă, care nu te dezamăgește niciodată, care vine lângă tine când toți au plecat, când bătrân, bolnav și înfrigurat, te gândești cu ce nepăsare ai ocolit-o, și ce atenție îți acordă ea acum, a celui mare, a celui mic, a celui mijlociu: moartea.

Abandonarea înghesuielilor, a orelor devreme, matinali în angajamente; apoi lucrul cu noi, mai tineri ca oricând, răspunzători cu râsete și dorințe ce crapă sufletul. Mai apoi, crescând încontinuu, ne-om duce să sculăm morții.

Contemporanii au nevoie de somn și de Dumnezeu.

Până la urmă se va găsi un înlocuitor și pentru religie. Se va încerca aflarea unui antidot pentru revelație. Sau se va zice: "aseară m-a bântuit Dumnezeu". Într-un colț al secolului XXI.

La păcate mari, credință mare. Sfinții noștri.

Crezi că ești frumoasă; nu ești, iar noi, mai mult decât tine, împreună cu-acest nenorocit secol.

Lucrurile noastre, hainele noastre, gândurile noastre, încă nu sunt născute din timp. Imposibili, suntem o nație de imposibili.

Ne răzvrătim încontinuu chiar dacă nu știm de ce. Sau mai ales că nu știm de ce.

Emoțiile noastre, copilăriile noastre, sunt impregnate de timp. De un nou timp.

Relațiile dintre oameni, ce catastrofală fericire.

De câțiva ani buni, nici măcar o răceală n-am avut; cu ce oare am greșit?

Sentimentul de apartenență va naște o ură imensă înspre individul întors spre Dumnezeu.

O bucurie care poruncește sufletului: "mai crești odată".

Smerenia, o palmă ce trebuie dată modernității.

Străbat strada și viața în cuvinte împrumutate, în gesturi rezolvante, dar numai luna asta. Chiar dacă luna asta se întinde de o viață încoa.